

לאליעזר אחי הבכור –

כולם קראו לך "לייזר", רק אני קראתיך בשמך המלא "אליעזר", כיאה לאח הבוגר שלי. אבל בשביל חברי המשק וילדיו היית "לייזר" – כינוי ומותג יחדיו – שם חיבה קל לביטוי, מצטלצל ומתנגן גם בפי הילדים הפעוטים. וכנראה למישהו מיוחד ושונה מהאחרים הפך השם הזה למותג, שם דבר – לייזר ואשדות יעקב חד הם. כך היית את חייך המיוחדים שבחרת לך, כאילו לא היית חייב לאף אחד (באין אישה וילדים באחריותך), ומאידך שותף לכולם – לקטן, לגדול ולזקן, - במעשיך, בדאגתך המוסרית והמעשית. רחוקים – קרובים היינו, אתה ואני, - רחוקים מלהתראות ולהכיר בחיי יום זה את זה, וקרובים רגשית ומילולית בשיחות הטלפון המתמידות שנמשכו שנים רבות, ובשלושת חודשי מחלתך אף יום יום.

לרב אתה דברת: סיפרת וסיפרת וסיפרת על אנשים, על המשק ועל עצמך, ולרב חתמת כך: "כזהו אחיך הגדול". נכון, כזה היית, כפי שרציית והקתבתך, ולא שעית לרוב השינויים, במשק בפרט ובארץ בכלל, אתה נשאת גזעי אמיתי, מסוכך במעטה סודיות ופרטיות, בהרבה דמיון עשיר, ביושר כנה ואמיתי ובאמירת כל מה שחשבת שצריך לומר, וצריך להלחם עליו, כי כה צריך להיות, לפי דרכך המיוחדת.

ומעבר לקשרים המשפחתיים הרחוקים – קרובים, ידעת ליצור סביבך קבוצת אנשים אוהדת, אוהבת, מאמצת ומטפחת, בקיבוץ עצמו. נוכחתי בזמן מחלתך כמה דברת אהדה ודאגה של הקיבוץ בכלל ושל מספר חברים בפרט. ועוד יותר התרגשתי כשראיתי בפרידה ממך, בהלוויה שלך, רבים מאוד מחברי המשק – בוגרים, צעירים ונערים שבאו ללוותך בדרכך האחרונה. כל כך הרבה אנשים מצאו לנכון לחלוק לך את הכבוד האחרון, כי הרי לא יהיה יותר "לייזר" כזה במקשק – משהו יחסר.... ואחד אחד עברו על פני קברך והניחו פרח ציפורן לבן – טהור כלבך ונשמתך.

נקברת באדמה שצעדת עליה יחף בילדותך ועבדת אותה בבגרותך.

ימתקו לך רגבי אדמתך, כשלצידיך אבא ואמא, סבא ושושנקה דודתך.

זכרך ברוך בלבנו –

שלך,

מיה והמשפחה כולה.